

жеха да се провратъ до него — толкова бѣ голѣма навалицата.

Христось, който стоеше на високо мѣсто, забележи това, и усмихнато съ безкрайно благо лице продума:

— Оставете децата да дойдатъ при мене. Тѣ носятъ чиста душа и каквото имъ кажа, ще го запомнятъ и ще го правятъ.

— О, милички Божи създания! Бждете добри! Слушайте своитѣ родители и Божиитѣ заповѣди. Вие ще порастете. Трудете се на на работата си. Трудътъ е благословенъ. Той ви прави весели и щастливи. Видите ли небето и звездитѣ? Погледнете и моретата, величественитѣ гори, плодороднитѣ полета, прекраснитѣ долини. . . всичко това очаква вашата работа. Потрудете се да преобърнете земята въ рай, въ градина зелена, плодна. Насладете се отъ хубоститѣ, отъ сладкото пѣние на птичкитѣ, отъ ековетѣ на водопадитѣ, отъ благоуханията на цвѣтията. . .

Свещеникътъ спрѣ. Едри капки потъ облѣха лицето му. Той си почина малко и като се обърна къмъ възрастния народъ, продължи:

— Вие всички, богати и бедни, стари и млади, боляри и работници. . . вие всички сте равни предъ моя отецъ, рече Христось. Трѣбва да живѣете като братя. Обичайте се. Обичайте враговетѣ си. Не имъ отмѣщавайте. Работете всички. Помагайте на слабитѣ, болнитѣ, неджгавитѣ. Животътъ не е мжка, а благо. Открийте това благо и ще бждете задоволени. Ако това не направите, ще се мжчите презъ цѣлъ животъ и ще завиждате на другитѣ.

Народътъ слушаше съ благоговение. Добритѣ хора стояха спокойно, а грѣшнитѣ мижеха и преглъщаха.

Свещеникътъ поздрави народа съ „Рождество